

ANDERS WESTENHOLZ

Mona Lisa på afveje

LæseLyst 13

1. kapitel

Det var en dejlig lun aften i juni 2006.

Tre mænd sad og spiste middag på en restaurant i Tivoli. Vejret var så godt, at de sad i fri luft ude på terrassen. Et lille stykke væk sang en berømt popstjerne – også under åben himmel. Sangeren skreg højt, og publikum skreg endnu højere. Det var svært for de tre mænd at få ro til at tale sammen. De var alle tre kunst-eksperter. De havde været til et stort internationalt møde for museums-folk i København.

“Den sanger er frygtelig at høre på,” sagde Leo Braun. Han var tysker, og han var ansat ved statsmuseet i Berlin. “Vi kan jo ikke høre, hvad vi selv tænker.”

“Hvad sagde du?” spurgte John Miller. Han var englænder og ansat ved et af Londons største museer, Victoria & Albert Museet. “Jeg kan ikke høre.” Leo Braun gentog sine ord med højere stemme, og John Miller nikkede.

“Det er nu ikke så meget sangeren,” sagde han. “De hylende piger er værre.”

Copyright © Anders Westenholz,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan
Forsideillustration: Tina Hundewadt
Redaktion: Liselotte Kulpa
Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt
Bogen er sat med Times New Roman
Tryk: Grafia, Søborg 2005
1. oplag 2005
ISBN: 87-89793-09-9

Nu var det Leo Brauns tur til at nikke. Han syntes også, at de hylende piger var værre. Den tredje mand ved bordet sagde ikke noget. Han hed Viggo Nielsen, og han var fra København. Han var kunst-ekspert ved Statens Museum for Kunst. Det var ham, som havde inviteret de to andre i Tivoli. Og han vidste, at pop-koncerten snart ville være forbi.

“Hvorfor hyler de piger sådan?” spurgte John Miller. “Han synger ikke engang godt.” “Nej, det lyder frygteligt!” sagde Leo. Han var over tres og var mere til Bach og Mozart. Viggo Nielsen tog en slurk af sin vin og lænede sig frem. “Er I klar over, hvad den fyr tjener på én koncert?” spurgte han og pegede hen mod pop-sangeren. De to andre rystede på hovedet. “Han tjener mere, end vi tre tjener på et år,” sagde Viggo. “Tilsammen.” “Nej, det er for galt!” udbrød Leo. “Han kan slet ikke synge. Og vi er tre af de bedste kunst-eksperter i Europa.” “Nej – i *verden!*” sagde John Miller. “Ja – og hvad får vi ud af det?” spurgte Viggo. “Vi

kigger på malerier til to eller ti eller tyve millioner euro. Vi afgør, om et billede er ægte. Vi er tre af de bedste eksperter i verden. Og hvad får vi ud af det?” “Hvor vil du hen med det?” spurgte John Miller. Viggo rystede smilende på hovedet. Han havde en plan. Men han ville ikke fortælle sine venner om den, før pop-koncerten var forbi. Det var ikke en plan, han ville råbe ud, så alle kunne høre det.

Ti minutter senere var koncerten forbi. Pigerne havde skreget deres sidste skrig. De var trætte og hæse på vej væk fra tilskuer-pladserne. Nu skulle de videre rundt i Tivoli. Viggo lænede sig frem. “Leo,” sagde han. “Du skal pensioneres om to år, ikke?” Leo Braun nikkede. “Og med den elendige pension du får, kan du og din kone ikke blive boende i jeres lejlighed,” sagde Viggo. “I må flytte til noget mindre og billigere, ikke?” Leo nikkede. Han så nedtrykt ud. “Og du, John,” sagde Viggo. “Du har fortalt, at museums-direktøren hele tiden er på nakken af dig.” John Miller nikkede. Bare fordi han én gang havde